

MIMORIADNY
SENECKÝ
EVANJELICKÝ HLÁSNIK

vydávaný pri príležitosti 60. výročia založenia
cirkevného evanjelického a. v. zboru v Senci

1947 - 2007

Úvod

Túto spomienku vydávame pri príležitosti 60. výročia príchodu evanjelikov z Pitvaroša do Senca, Rece, Sládkovičova, Veľkej Mače, Malej Mače a Veľkých Úľan na znak hlbkej úcty a vďaky k našim predkom.

Taktiež pri príležitosti 60. výročia založenia cirkevného zboru v Senci a 55. výročia posvätenia chrámu Božieho v Senci.

Autori

Slovenskí evanjelici zúrodnili planiny a púšte

„Niekedy sa sťahujú celé rodiny so ženami a deťmi a vytvoria základ nových dedín. Tam, kde volakedy boli neúrodné piesočné púšte, hemží sa dnes blahobytnými Slováckmi, ktorí nakazili celé okolie svojou podnikavosťou a aj týmto urobili dobré služby vlasti.“

(Ján Čaplovič 1818)

Zrod dedinky Pitvaroš

Z poverenia nadlackých želiarov navštívili kráľovskú komoru vo Viedni Imre Rakšányi - nadlacký učiteľ a roľník Martin Stratinský, ktorí sa zaslúžili, že 18. decembra 1815 podpisuje 175 nadlackých rodín zmluvu na tretinovú obrábanie pôdy na 4400 uhorských jutár. Pri podpísaní zmluvy si kráľovská komora dala podmienku, že v chotári pustatiny nesmú založiť dedinu. Pitvarošská pustatina bola vzdialená od Nadlaku 15 km, čo spôsobovalo pri každodennom odchode a návrate na polia a zvoze úrody veľké ťažkosti. Tieto problémy videli aj komorskí úradníci a tak dali tichý súhlas, aby si nájomcovia na pustatine postavili obydlia.

Pitvaroš - Hlavná ulica

Z histórie obce

Prvým učiteľom, notárom aj levitom (kňazom) bol Imrich Rakšányi. Za jeho záslužnú prácu mu predkovia postavili rodinný dom. Prvým richtárom sa stal Martin Stratinský. V novej obci chýbal kostol, prvé bohoslužby sa konali v škole, preto sa pitvarošania rozhodli, že si postavia evanjelický chrám. Aby sa tento plán mohol realizovať, museli sa obrátiť so žiadosťou na kráľovskú komoru, no táto bola voči ich žiadosti 26 rokov akoby hluchá, preto sa rozhodli postaviť si ho z vlastných zdrojov. Začala sa zbierka na výstavbu kostola. Osobne ju viedol evanjelický farár Pavel Koreň. Za prvé desaťročie sa zozbieralo 10 000 forintov. Do konca roku 1873 sa vyzbieralo už 12 000 forintov. V tom istom roku sa rozhodli započat' s výstavbou kostola, podľa návrhu staviteľa Lipóta Uraiho z Aradu. Predložený stavebný plán, podľa ktorého pitvarošský chrám staval Žid Elex Klein v byzantskom štýle, mal rozpočet 18 000 forintov. Výstavba kostola bola ukončená v roku 1882 a 17.12.1882 biskupom Gustávom Szeberényim z Békešskej Čaby posvätený.

Kostol, ako si ho pamätáme z roku 1947

Spomienka na predkov

Pamätník v Slovenskom Komlóši, odhalený v roku 1996 pri príležitosti 250. výročia prvých osadníkov na Dolnú zem, pripomína, že osadnícka zmluva bola podpísaná 8. januára 1746 s 80 rodinami na odporúčanie M. Markoviča (evanj. farár) a pána učiteľa Petra Mravíka. Rodiny sa usadili pri potoku Száraz ér (Suchá žila) neďaleko miesta, kde voľakedy ležala vojnami zničená dedinka Komlóš. A pretože utvorili čisto slovenskú obec, úrady ju nazvali Tótkomlós.

Neustále vzrastajúcemu prísťahovalému obyvateľstvu už nemohla prenajatá pôda stačiť, preto začali hľadať nové podmienky na svoje živobytie. Ich zrak sa upieral na Pitvarošskú pustu, ktorá v tých časoch vo veľkej miere slúžila ako pasienky.

Výmena obyvateľstva v rokoch 1946 - 1948 medzi Maďarskom a Československom

Po dvojstranných rokovaniach v Prahe na návrh maďarskej strany bol na začiatok vzájomnej výmeny medzi maďarským a slovenským obyvateľstvom vyznačený 8. apríl 1947. Vzájomná výmena obyvateľstva na Slovensku sa začala v galantskej a levickej oblasti. Nakladanie prvého transportu Maďarov sa začalo 7. apríla 1947 vo Veľkej Mači, v okrese Galanta. Prvý transport tvorilo 24 rodín z Veľkej Mače a 5 rodín z Veľkých Úlan, spolu 116.osôb. Nakladanie maďarských rodín v prvých dňoch uskutočňovala československá zložka. Maďarské presídľovacie orgány - 70 osôb - spolu s dopravnými prostriedkami - 35 nákladných áut - sa dostavili do Sládkovičova 9. apríla. 18. apríla došlo do okresu ďalších 20 nákladných áut, takže nakladanie určených rodín na presídlenie mohlo pokračovať na 3 železničných staniách - Galanta, Sládkovičovo, Senec - bez problémov. Transporty, ktoré odchádzali v pravidelných intervaloch po hraničný priechod Parkaň - Szob, sprevádzali 2 československí žandári, 2 zdravotné sestry a 3 osoby z finančnej správy. Hoci Maďari zo Slovenska boli združení so Slováckmi z Maďarska, nie všetci sa dostali na ich miesto, do ich zanechaného majetku. Z regiónu Dunajská Streda a Galanta najviac rodín sa dostalo do župy Baranya, Bács-Bodrog, Békés, Csanád, Pest-Pilis-Solt-Kiskun, Szabolcs a Tolna. Pre maďarské osídľovacie orgány najväčším problémom bolo umiestnenie presídlených Maďarov. Vyskytli sa prípady, že rodiny z jednej dediny neboli umiestnené v jednej oblasti, hoci pred presídlením im to sľúbili. Druhým závažným problémom bola kvalita pridelených domov. Denne chodili po úradoch a sťažovali sa, že úroveň pridelených domov vôbec nezodpovedá tomu, čo museli zanechať na Slovensku.

S presídľovaním Maďarov zo Slovenska sa začalo aj dobrovoľné presídlenie Slovákov z Maďarska. Nakoľko Dohoda bola založe-

ná na princípe parity, prvý transport Slovákov prichádzal práve do Galantského okresu. *Dňa 13. apríla 1947 o 14.35 hod. prišiel prvý transport Slovákov - 32 rodín, 128 osôb - z Pitvaroša na se-redskú železničnú stanicu.* Slávnostné privítanie prvých Slovákov evanjelikov z Dolnej zeme, sa uskutočnilo na Hlavnom námestí mestečka za účasti až 8000 ľudí a najvyšších slovenských štátnych zástupcov: Gustáva Húsáka - predsedu Zboru povereníkov, Milana Poláka a Ivana Horvátha - podpredsedov SNR, a iných významných osobností verejného života. Po skončení slávnostného zhromaždenia sa začalo vykladanie transportu a umiestnenie presídlencov do vyprázdnených domov vo Veľkej Mači, Malej Mači, Sládkovičove a vo Veľkých Úľanoch. V týchto dedinách sa robili veľké prípravy na ich privítanie. Na 28 rodín z Pitvaroša vo Veľkej Mači čakala slávobrána a v prítomnosti domácich a zahraničných novinárov im vedúci Osídľovacieho úradu slávnostne odovzdali kľúče od domov.

Na záver: 13. apríla 1947 odišiel prvý transport na Slovensko a do 14. mája 1947 opustilo Pitvaroš 2442 ľudí.

Vzájomná výmena obyvateľstva medzi Československom a Maďarskom sa skončila v decembri 1948. Počas jej trvania bolo presídlených do Maďarska 76 616 Maďarov zo Slovenska oproti 60 257 Slovákov z Maďarska, ktorí si dobrovoľne zvolili odchod z rodnej krajiny.

(Zdroj internet
- Mgr. Ladislav Bukovszký)

Z dejín evanjelického a. v. cirkevného zboru v Senci

Krátko po reformácii aj v Senci vznikol evanjelický a. v. cirkevný zbor, ale v búrlivých predtolerančných časoch úplne zanikol. V Senci mala Mária Terézia svoje výchovné ústavy, tzv. „štifty“, a tak prostredie nebolo priaznivé pre evanjelický život. Začiatkom minulého storočia sa objavujú v Senci nemeckí evanjelici, zväčša remeselníci, ktorí tu žili bez cirkevnej organizovanosti. Až roku 1838 vyslovili túžbu zriadiť si osobitnú fíliu pri veľkोगrobskej matkocirkvi. V Senci sa vtedy konali služby Božie dvakrát do roka, a to na Zelený štvrtok, pravdepodobne so slávením - Večere Pánovej, a 1. novembra, na pamiatku zosnulých. Od roku 1840 do r. 1899 niet záznamov v protokole Ereignisse der Wart-berger-Filialgemeinde, ktorý cirkevný zbor vlastní. Podľa tohto protokolu vznikla fília Senca na seniorálnom konvente v Bratislave 8. 11. 1838 a 21. 11. 1838 je už podpísaný seniorátom vznik seneckej filie evanjelického cirkevného zboru vo Veľkom Grobe. Aj keď nemáme ďalšie záznamy o živote tejto filie, fília nespala, ale túžila založiť si evanjelickú cirkevnú školu, na ktorú veriaci zozbierali 1848 zlatých a 51 grajciarov. R. 1899 sa ujíma vedenia filie Ján Czaban s Pavlom Hammelom a Jozefom Jungkónigom. Počet veriacich je malý aj po r. 1918. Zväčšil sa až utvorením kolónie Nový Svet, kde prišli evanjelici z matkocirkvi v Kšínnej a príchodom evanjelikov na Hurbanovu Ves z Prie- trže, z Myjavy a okolia i českobratských evanjelikov z Moravy. Obecná rada v Senci 9. apríla 1929 na svojom zasadnutí, pod vedením notára Jána Lichnera, preukázala veľkú priazeň evanjelikom, keď darovala pozemok na stavbu kostola na bývalom trhovisku a súčasne darovala pozemok aj rímskokatolíckej cirkvi na školu na mieste tzv. Malého štiftu. Darovaný pozemok si evanjelický cirkevný zbor chránil až do roku 1950, keď na ňom začala stavba kostola.

Výrazne sa začal hýbať cirkevný život v Senci príchodom veriacich do Senca a blízkej Réci v apríli a v máji 1947. 18. júna 1947 si Senec zakúpil na Školskej ulici budovu pre farský úrad. Na jeseň toho roku prišiel do zboru brat farár, neskôr prof. ThDr. Július Janko, ktorý tu pôsobil až do roku 1958.

26. októbra 1947 na konvente „senecký zbor sa jednomyselne uzniesol, že Senec s fíliami Réca a Hurbanova Ves, s diaspórou Nový Svet sa osamostatňujú." Tak sa utvoril nový evanjelický zbor. V cirkevnom zbore máme zväčša veriacich, ktorí prišli z obce Pitvaroš v Maďarsku, niekoľko rodín je tu aj zo Slovenského Komlóša, prišlo sem aj pomerne dosť rodín z Nadlaku v Rumunsku a niekoľko rodín z Kysáča, z Vojvodiny v Juhoslávii. Onedlho sme prijali do zboru veriacich, ktorí sa museli vysťahovať z obvodu Oremovho Lazu a Pliešoviec s okolím, keď tam bol vytvorený vojenský výcvikový tábor. Do Veľkého Bielu prišlo okolo 15 evanjelických rodín, ktoré si tu postavili domy, a zapojili sa tiež do zborového života.

Cirkevný zbor mal túžbu postaviť si Boží chrám. Bol vybraný ako jeden z dvoch presídlenecských chrámov, ktoré boli vybudované v akcii Cirkev sebe. Výkop základov sa začal 8. novembra 1950. Kostol bol po mnohých útrapách postavený a jeho posviacku vykonal br. gen. biskup Dr. Ján Chabada 23. marca 1952 spolu s br. biskupom Fedorom Rupelptom, ktorý posvätil zvony. Slávnostným kazateľom bol prof. Dr. K. Gábris na text Zjav 21,22. Posviacka v pôste bola vykonaná preto, aby už na Veľkú noc mohli mať evanjelici služby Božie v novom chráme, a bola dovŕšená posviackou organu 27. 9. 1953, ktorý dala a postavila ako trojmanuálový firma z Krnova. Posviacku vykonal br. biskup Západného dištriktu A. L. Katina.

Zo spomienok Dáše Dvořáčkovej rod. Jankovej

Senec je pre mňa v prvom rade spomienka na krásne bezstarostné detstvo, ktoré sa mi snažili vytvoriť moji láskaví rodičia. Práve po tieto dni si spomínam na náš príchod do Senca (24. septembra 1947). Bola som vtedy 8 ročné, nesmelé dedinské dievča, ktoré ťažko chápalo, prečo sme opustili krásny veľkokrtíšsky kostol a namiesto do kostola sme chodili do meštianskej školy, sedeli sme v školských laviciach v triedach a stáli po chodbách. Po niekoľkých mesiacoch to bolo ešte horšie v zafajčených priestoroch Františkovo domu, vyzdobeného štátnymi vlajkami a obrazmi marxistických predstaviteľov. Myslím, že tento pocit mali aj všetci cirkevníci, ktorí tiež zanechali v Pitvaroši krásny kostol. Napriek tomu sa v týchto priestoroch na výročité sviatky tiesnilo aj vyše päťsto duší, ktoré mali zapálené srdcia, túlili sa k svojej cirkvi, hľadali a nachádzali v nej pomoc a oporu v ťažkých časoch. A to dodávalo silu a istotu, že v Senci sa tvorí nový, živý zbor, za ktorý sa oplatí bojovať.

Moja spomienka na Senec sa samozrejme najviac viaže na môjho drahého otecka. Keď ho Bohoslovecká fakulta v Bratislave povolala za asistenta starozmluvných vied, musel sa rozhodnúť pre jeden z dvoch ponúkaných cirkevných zborov - Senec, alebo Grinavu, kde bola fara aj kostol. Nikdy nevedel zdôvodniť, prečo si ne zvolil pohodlnejšiu Grinavu, kde nebolo treba stavať a bol by mal väčší priestor pre svoju vedeckú prácu. Cítil, že je Pánom povolaný a zmocňovaný pre budovanie nielen chrámu z tehál, ale hlavne na budovanie chrámu viery v srdciach ľudí, pri budovaní nového cirkevného zboru.

Bol mimoriadne činorodým človekom. Okrem bežných farských funkcií (pohreby, krsty, sobáše, služby Božie v Hurbanovej Vsi) bolo treba takmer denne obiehať rôzne inštitúcie na získanie peňazí na doplatenie fary, nemalé úsilie bolo treba na zara-

denie stavby do päťročného plánu, konzultácie projektov s architektmi. Popritom vyučovanie náboženstva v Senci na národnej a meštianskej škole a na gymnáziu, v Réci a na Novom Svete, kde chodieval pešo alebo na bicykli, pretože autobusové spojenia neboli také časté ako sú dnes. Po nociach si pripravoval prednášky, semináre a preklady starozmluvných textov z hebrejčiny do slovenčiny. Pritom bol často nešťastný ako toho málo za deň spravil, lebo sa niekde zdržal, alebo sa venoval svojim včeličkám, prípadne robil klavírny doprovod na nejakej akadémii, ktoré mesto často poriadalo pri rôznych príležitostiach.

Hospodárske pomery cirkevného zboru a jeho členov boli v tom čase veľmi biedne, no bolo veľké oduševnenie, pracovité ruky a úpenlivé modlitby. Vtedy si otecko napísal do denníka "verím, že aj z viery sa dá začať stavať". Tieto slová sa vrchovate naplnili. Skutočnosť, že zbor vlastnil na peknom mieste hneď vedľa fary pozemok, dodávala veľkú nádej, že raz zo starej studne, ktorá bola na pozemku vytryskne prúd živej vody, z ktorej sa budú duchovne sýtiť mnohé generácie. Úpenlivé prosby zboru sú zvečnené na oltárnom obraze "Pane daj nám vody života".

Potom, keď sa už stavba rozbehla, nadšenie sa znásobilo. Pamätám sa, že nikdy nebola núdza o dobrovoľných brigádnikov. Mená tých cirkevníkov, ktorí nezištne odpracovali stovky hodín, sú iste zapísané veľkými písmenami v kronike seneckého cirkevného zboru. Ešte aj dnes si celkom presne pamätám mená vtedajších bratov teológov, ktorí s veľkým zanietením chodili pracovať na brigády.

Veľkým zážitkom pre mňa boli práce na dokončovaní vnútorného dreveného obkladu, keď už nebezpečenstvo úrazu bolo menšie a mohla som sa chodiť pozeráť aj dnu. Na nádhernú vôňu dreva si spomínam ešte aj dnes, keď vchádzam do chrámu. Osobitnú spomienku mám na zážitok, keď sme už ako konfirmandi - pripravkári pomáhali pri nosení organových píšťal z veľkého stahovacieho auta do kostola.

Skutočnosť, že v rokoch pre cirkev veľmi neprajných, bol kostol v rekordnom čase postavený, zázračným spôsobom sa nadobudli zvony a krásny trojmanuálový organ, nás utvrdzovala v presvedčení, že to nebola ľudská zásluha, ale naplnenie Božieho zaslúbenia uvedeného v úvodnom texte.

Šesťdesiat rokov v živote človeka je jedna dlhá etapa, veľa pamätníkov sa už žiaľ tohoto výročia nedožilo, naše rady sa značne preriedili, no verím, že pre cirkevný zbor je to vek mladý, plný perspektív na rozkvet a čínorodú prácu na vinici Pánovej, aby tu aj v budúcnosti ďalšie generácie pestovali živú vieru a tak naplňali odkaz predkov.

Spomienky na pôsobenie v Senci od roku 1958 až do roku 2003

Senec som spoznal už ako evanjelický teológ. Počas mojich študentských čias som spoznal prof. ThDr. Július Janka, ktorý nám na fakulte prednášal. Spolu s ďalšími 4 poslucháčmi som sa zapísal na jeho starozmluvný seminár, v ktorom sme čítali veľa hebrejských textov.

V lete 1958 som ešte využíval posledné dni môjho študijného víza cestami po Rakúsku. Do Československa som sa vrátil v hodine dvanástej. Prišiel som do bytu na Legionárskej v Bratislave, ale už bol obsadený. Do bytu sa nasťahovala kaplánka Eva Priečhodská, ktorá bola medzitým ustanovená na moje miesto. Keďže som už urobil farárske skúšky, ustanovili ma za kňaza do Senca. V tom čase sa senecký zbor rozhodol, že si bude farára voliť, a tak som sa dostal za kandidáta aj ja. Po zvolení za farára, zo štyroch kandidátov, som býval na konci Hviezdoslavovej ulice

v Senci, kde mi jednu izbu poskytla rodina Ondreja Garaja. Cítil som sa u nich veľmi dobre.

Na prvé Vianoce ma k sebe pozval brat farár Janko. Dostal som od neho knihu od Hromúdku „Evangelium o cestě za člověkem“ s venovaním „Dr. Dušanovi Ondrejovičovi na pamiatku na prvé senecké Vianoce roku 1958 s úprimným želaním Božieho požehnanie na účinkovanie v Senci“ - podpísaný ThDr. Július Janko. Môj život sa pomaly rozbiehal, inštalácia v Senci bola až na jeseň v roku 1959.

Po odchode brata farára Janka som dostal zbor konsolidovaný a aj aktivity, ktoré boli v ňom sľúbené, som sa snažil podporovať a umocňovať. Za tie štyri desaťročia, čo som v zbore pôsobil, bolo veľa udalostí, aj rodinných, veď som tu vstúpil do manželstva s Miladou Drlovou z Dolného Srnia. Cirkevný sobáš sme mali v Dolnom Srní, kde bývali rodičia manželky. Sobášil nás p. gen. biskup Dr. Ján Chabada. V Senci vyrastali od narodenia naše tri deti Sven, Ingeborg a Torsten. Tu sme sobášili Svena a Ingeborg, tu sme krstili naše vnúčatá Svena Sebastiána a Petru. (Torsten sa sobášil v Turci vo Vrútkach). Tu sme sa rozhodli, že zostaneme aj na dôchodok, kde sme začali stavať rodinný dom a po 8 rokoch sme sa mohli doň presťahovať. Tu promovali aj všetky naše deti. Moja manželka dlhé roky učila na Gymnáziu v Senci ako profesorka slovenčiny. Po čase odišla pracovať na Stredné odborné učilište strojárske Bratislava - Krasňany, odkiaľ odišla do dôchodku, neskôr sa stala poslankyňou NR SR a poradkyňou prezidenta republiky Michala Kováča pre veci SECAV. náš cirkevno-zborový život som obohacoval o zážitky z mnohých zahraničných ciest. Okrem toho sme mávali rozhovory po službách Božích v zborovej sieni o kázni. Veľmi zaujímavé boli biblické hodiny, kde sme premietali diapozitívy z Afriky, z Brazílie a ostatných častí sveta, ktoré som navštívil. Krstov v cirkevnom zbore bolo dosť, sobášov menej. Chcel by som upriamiť pozornosť aj na pohreby. Najprv sa pochovávalo

v Senci z domu zosnulého (zosnulej), kde sa robil tzv. „výrastov“ až do dňa pohrebu. Nakoľko dom smútku ešte nebol, pochovávalo sa z domu na cintorín. Zle to bolo v zime, keď bolo hlboko pod nulou. Pozdejšie sa pochovávalo s pohrebným vozom, to bolo veľmi impozantné. Často sa chodilo na cintorín len bočnými ulicami. Keď prišli panelové domy, začalo sa pochovávať už z Domu smútku.

Keď som už teraz na dôležitom úseku dejín pri 60. výročí presídlenia, založenia cirkevného zboru, vďačím môjmu predchodcovi prof. Dr. J. Jankovi evanjelickému farárovi v Senci za všetko pekné dielo, čo tu s Vami vykonával, prajem si, aby sa Pán Boh aj naďalej priznával k tomuto zboru a aby ho požehnával tak na duchovných ako aj hmotných daroch.

Váš v láske oddaný
Prof. ThDr. Dušan Ondrejovič
s manželkou Miladou a s rodinou.

Pozdrav z Bruselu

Pri príležitosti 60. výročia presídlenia z Pitvaroša v Maďarsku, prajem veľa úspechov pri rozširovaní Božieho kráľovstva pravdy, spravodlivosti a lásky tak bratovi farárovi, sestre dozorkyni, sestre kantorke, sestrám presbyterkám a bratom presbyterom, ale aj celému cirkevnému zboru, všetkým fíliám, a významným ľuďom.

S vďačnosťou a láskou spomínam na náš kostol v Senci, jeho okolie, na seneckú faru, ktorá bola vždy otvorená pre všetkých, kde som so súrodencami vyrastala pod starostlivosťou a láskou rodičov a čiastočne aj starých rodičov. Vďačne spomínam na všetkých, ktorých som tu poznala, žiaľ, mnohí už odpočívajú v pokoji.

Nech Vám Pán Boh naďalej pomáha!

ThDr. Ingeborg Pavlovičová, PhD
s manželom RNDr. Petrom Pavlovičom, PhD
a s dcérou Petrou

Evanjelickí farári v Senci

Profesor ThDr. Július Janko

sa narodil 6.5.1908 v Maškovej pri Lučenci. V Lučenci vyštudoval gymnázium a v Bratislave Slovenskú teologickú fakultu. Jeden rok počas štúdia pôsobil na Teologickej fakulte v Lipsku. Po skončení teologického štúdia bol ordinovaný 1931 a ako kaplán nastúpil do Liptovskej Porúbky, kde pôsobil do roku 1933. Vo Veľkom Krtíši pôsobil ako farár v rokoch 1933-1947. Do Senci prišiel v roku 1947, kde začal organizovať novovzniknutý evanjelický cirkevný zbor. V roku 1947 sa zároveň stal vedúcim katedry starozmluvných vied Slovenskej evanjelickej bohosloveckej fakulty v Bratislave, kde najprv pôsobil ako docent a neskôr ako profesor. V roku 1958 odišiel do Bratislavy, kde si ho zvolili za farára.

Za manželku si zobral Želmíru Poloncovú, počas manželstva sa im narodila dcéra a dvaja synovia.

Zomrel 9. marca 1975.

Počas svojho plodného života vydal Bibliu - časť starej zmluvy, pripravil do Tlače Knihu Jóbovu a Pieseň Šalamúnovu a monografickú prácu o Danielovi Krmanovi. Publikoval v cirkevných časopisoch - ako domácich tak aj zahraničných.

Profesor ThDr. Dušan Ondrejovič

sa narodil 30.5. 1930 v Turíčkach pri Lučenci. Gymnázium začal študovať vo Zvolene, toto štúdium prerušila druhá svetová vojna. Nakoniec ho ukončil na Gymnáziu v Lučenci.

V štúdiu pokračoval na Evanjelickej bohosloveckej fakulte v Bratislave v roku 1953 s výborným prospechom. V tom istom roku bol ordinovaný za evanjelického farára. V auguste

1953 nastúpil za seniorálneho kaplána do Popradu a odtiaľ za biskupského kaplána do Zvolena s poverením zastupovať úradného biskupa západného dištriktu. V rokoch 1955-57 pôsobil ako seniorálny kaplán v Bratislave. V roku 1957 sa stal biskupským kaplánom a začal študovať na teologickej fakulte vo Viedni. Tu získal štipendium Svetového luterárneho zväzu v Ženeve a zo štúdií sa vrátil v roku 1958. V roku 1958 bol zvolený za farára do Evanjelickeho a. v. cirkevného zboru v Senci. V roku 1977 sa stal docentom na teologickej fakulte a v roku 1983 profesorom a neskôr vedúcim Katedry pre filozofiu a religionistiku. V rokoch 1989-1994 bol dekanom Evanjelickej bohosloveckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave.

Do stavu manželského vstúpil s Miladou Drlovou. Počas manželstva sa im narodila dcéra a dvaja synovia. Počas svojho života publikoval v rôznych odborných domácich a zahraničných časopisoch. Bol v redakčných radách viacerých cirkevných a svetských časopisov. Vykonal mnoho zahraničných ciest a zúčastnil sa významných svetových konferencií ako boli Helsinki, Nairobi (Keňa), Ženeva, Dar es Salaam (Tanzánia), Curitiba, Rio de Janeiro (Brazília), Chicago.

Mgr. Tibor Jančík

má 28 rokov, pochádza z obce Dobrá Niva, blízko Zvolena. Evanjelickú teologickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave absolvoval v rokoch 1997-2002. V tomto roku aj promoval a bol ordinovaný za kňaza Evanjelickej cirkvi a.v. na Slovensku.

V rokoch 2002-2006 pôsobil ako seniorálny kaplán Zvolenského seniorátu ECAV na Slovensku a po vykonaní kňazských skúšok v roku 2004 ako námestný farár na mieste seniorálneho kaplána. Od 15. augusta 2006 bol menovaný za námestného farára do cirkevného zboru Senec.

Je ženatý, má syna Jonathana.

Dozorcovia evanjelického a. v. cirkevného zboru v Senci

Jozef Klečka

- zvolený za dozorcú 7. januára 1947 a odišiel z neho v roku 1953.

Štefan Kožík

- za dozorcú bol zvolený 14. júla 1957 ako najstarší presbyter zboru. Zaslúžil sa o pozemok pre kostol. Zomrel 6. januára 1965.

Michal Rekeň

- za dozorcú cirkevného zboru bol zvolený v roku 1965 a na sviätodušné sviatky bol uvedený do funkcie. Napomáhal hmotnému rozkvetu, čo sa prejavilo darom krištáľového lustra pre náš kostol. Zomrel 17. apríla 1976.

Jozef Mikulec

- do funkcie zborového dozorcú bol zvolený v roku 1976 a túto funkciu zastával až do smrti 21. januára 1994.

Ján Ingeli

- dozorcú cirkevného zboru vykonával v rokoch 1995-2000. Teraz vykonáva funkciu poddozorcú, je predsedom hospodárskeho výboru.

Anna Kapounová, rod. Kováčová

- dozorkyňou cirkevného zboru je od roku 2000. V značnej miere sa pričínala o zveľadenie a obnovenie Božieho chrámu a jeho okolia. Jej život sa rozvíja vo viere a v láske k Pánu Bohu.

Vydal:

**Emília Pošvancová - Emily, Železničná 61, 900 24 Veľký Biel,
mobil 0905 325 785,**

Spolupráca:

farár cirkevného zboru Mgr. Tibor Jančík,

dozorkyňa Anna Kapounová

Prof. ThDr. Dušan Ondrejovič,

Daša Dvořáčková,

Tlač:

Pope print, Veľký Biel, tel. 02/45916 480

Slovenský evanjelický kostol na Pitvaroši
v roku 1947

september 2007